

היבטים לשוניים בפרשת תזריע ואת תזיה (מצורע) סט

יב ב וַיִּלְדָּה: אי הקפדה על השווא נע בלמ"ד משבשת את המשמעות. וְטַמְאָה: המ"ם בשוא נע, והאל"ף צריכה להישמע. לא לקרוא וְטַמָּה. וכן בפסוק ה.
 יב ד בְּדַמֵי טְהָרָה: אין מפיק בה"א. יְמֵי טְהָרָה: הה"א מופקת.¹
 יב ה עַל-דְּמֵי טְהָרָה: אין מפיק בה"א.
 יב ו וּבְמִלֵּאת: הלמ"ד בחולם והאל"ף אינה מונעת. יְמֵי טְהָרָה: הה"א מופקת.
 יג ד וּשְׁעָרָה: אין מפיק בה"א.
 יג ה לֹא-פֶשֶׁה: ש"ן שמאלית
 יג ו יָהָה: הה"א בקמץ.
 יג ח וְטַמְאֹ: המ"ם בשוא נע, והאל"ף צריכה להישמע. לא לקרוא וְטַמּוֹ. וכן בהמשך.
 יג יא בַּשָּׂאת: הש"ן בשוא נח ללא דגש; אין לבלוע את האל"ף שלאחריה: לא בַּשֵּׁת.
 יג טז וְנִהְפָּךְ: הה"א בשווא נח והפ"א בדגש קל וכן הדבר גם בהמשך
 יג יט אוּ בַּהֲרֵת לְבָנָה אֲדַמְדָּמַת: טעם טפחא בתיבת בַּהֲרֵת
 יג כט בְּרֹאשׁ אוּ בְזָקֵן: הבי"ת בשווא, בלתי מיודע, יש להיזהר מלקרוא בפתח
 יג לב וְלֹא-הָיָה בּוֹ: טעם נסוג אחור לה"א הראשונה
 יג לו צָמַח-בּוֹ: געיה בצד"י, יש לקרוא בהעמדה קלה שם
 יג לט בַּהֲרֵת פְּהוֹת לְבָנָת: טעם טפחא בתיבת בַּהֲרֵת
 יג מב נִגַע לְבֵן אֲדַמְדָּם: טעם טפחא בתיבת נִגַע
 יג מה פְּרָמִים פְּרֹוֹעַ: הפ"א בשתייהן רפויה. יַעֲטָה: הע"ן בשווא נח אך אין להבליעו כי אז יישמע כלשון 'הטייה'. וְטַמְא |
 טַמְא יִקְרָא: פסק בין התיבות, יש להפסיק מעט בין הראשונה לשנייה
 יג מח בְּעֶרְבֹ: הבי"ת בשווא, לא מיודע, בשונה מההמשך שאז היא בקמץ: בְּעֶרְבֹ
 יג מט וְהָרָאָה: הה"א בקמץ קטן, והר"ש בשוא נח. להיזהר מהבלעת האל"ף
 יג נא אֲשֶׁר-יַעֲשֶׂה: ה"ו"ד בצירי
 יד ד לְמִטְהָר: המ"ם בחיריק חסר והטי"ת דגושה.
 יד ה וְשָׁחַט אֶת-הַצֶּפֶר הָאֶחָת: טעם טפחא בתיבה וְשָׁחַט וכן הוא בהמשך בפסוק כא
 יד ו עַל הַמִּים הַחַיִּים: טעם טפחא בתיבה עַל
 יד ח וְאַחַר יְבוֹא אֶל-הַמִּחְנָה: טעם טפחא בתיבה וְאַחַר
 יד ט יִגְלַח: הלמ"ד בפתח. יִגְלַח: הלמ"ד בצירי ח"ת בפתח גנובה.
 יד י וְכִבְשָׁה: הכ"ף פתוחה.
 יד יא וְהֶעֱמִיד: העמדה קלה בה"א למנוע הבלעת הגרונית החטופה. הַמִּטְהָר: זהו המקום היחיד בפרק בו המ"ם מנוקדת בשווא נח² והכוונה לכהן, לא לאדם הבא להטהר שאז מנוקד בחיריק חסר
 יד יד הַיְמָנִית: יו"ד בשוא נח וכן בהמשך.
 יד יז עַל דָּם הָאֲשָׁם: טעם טפחא בתיבה עַל

¹ כאשר מדובר בדמיה של האישה אז ללא מפיק בה"א, כאשר מדובר בימים, אז הה"א במפיק ולסיכום: ראשונה ושלישית הה"א ללא מפיק, שנייה ורביעית, במפיק.

² לפי הכלל בסוף תנ"ך ברויאר מוסד הרב קוק שגעיית ה"א במילה בעלת טעם מפסיק משאירה שווא נח. אבל בתיקון קוראים חורב מסומן כשוא נע. הכרעתנו לפי הכללים.

יד יט וְכַפֵּר עַל-הַמִּטְהָר: בתיבת וְכַפֵּר הפ"א בסגול וכן בכל מקום בענין, ובזקף גדול ולא במרכא כפי שמופיע בקורן ואחרים

יד לה כְּנָגַע: הכ"ף בשווא.

יד לו וְאַחַר כֵּן: טעם נסוג אחר לאל"ף

יד לז שְׁקַעְרוֹת: געיה בקו"ף, יש לקרוא בהעמדה קלה שם למנוע הבלעת העי"ן החטופה: שק-ערורת

יד נב וְחָטָא אֶת-הַבַּיִת: תיבת הַבַּיִת בזקף קטון ולא ברביע כפי שמופיע בקורן ואחרים

יד נו וְלִשְׁאֵת: שי"ן שמאלית בשווא נח

יד נז זֹאת תּוֹרַת הַצָּרְעָת: טעם טפחא בתיבה תּוֹרַת

טו ט הַמְרַכֵּב: הכ"ף בקמף ולא בפתח

טו יג וְסִפֵּר לוֹ: טעם נסוג אחר לסמ"ך

טו יד יִקַּח-לוֹ: העמדה קלה ביו"ד בגלל הגעיה שם

טו כג בְּנִגְעוּ-בוֹ: הנו"ן בקמף קטן

טו כו אֲשֶׁר-תִּשְׁכַּב עָלָיו: תיבת אֲשֶׁר אינה מוטעמת בקדמא אלא מוקפת לתיבה הבאה אחריה. יְהִיָּה-לָּהּ: געיה ביו"ד והעמדה קלה שם, דגש חזק בלמ"ד מדין אתי מרחיק

טו כח וְסִפְרָה לָּהּ: טעם נסוג אחר לסמ"ך והתיבות אינן מוקפות כפי שמופיע בחלק מהדפוסים

טו כט וְהִבִּיאָהּ: במלרע וללא מפיק בה"א

טו לב לְטַמְּאָה-בָּהּ: הטי"ת בקמף קטן והמ"ם בשווא נח, יש להקפיד להעמיד קלות את קריאת המ"ם ובכך להשמיע את האל"ף שלאחריה

הפטרות ראש חודש, השמים כסאי ישעיה סו:

ג מְבַרְךָ: טעם נסוג אחר לבי"ת. עֲרַף פְּלֵב: טעם נסוג אחר לעי"ן

ח הַיּוֹחֵל: ה"א השאלה מנוקדת בחטף וטעם נסוג אחר ליו"ד. אִם-וְנִלְדָּ-גוֹי: יו"ד בחירק קטן, וא"ו בדגש חזק, קמוצה ומוטעמת מדין נסוג אחר³.

יא מְזִיז: להיזהר לא לקרוא מזיז

יב תִּשְׁעִשְׁעוּ: שתי השינוי"ן בקמף רחב.

יד וְזָעַם: במלרע

טז וְרָבּוּ: הטעם בבי"ת מלרע.

יז וְהַמִּטְהָרִים: המ"ם בחירק ולא בשווא⁴.

יח בָּאָהּ: במלרע.

יט מְשַׁכֵּי קֶשֶׁת: טעם נסוג אחר למ"ם ושי"ן בשווא נע

כא לְלוֹיִם: הלמ"ד רפויה ללא דגש ובשווא נח

מתוך חלק הדקדוק בתורה קדומה: "ארבעה ספרים אין מסיימים בהם אלא מלמעלה (כלומר כופלים את הפסוק הלפני אחרון) וסימניך יתק"ק – ישעיהו, תרי עשר, קהלת וקנינות (איכה).

ראשון של אחרי מות:

³ הלמ"ד שמרה על הצירי, אבל יש בה געיא.

⁴ סביל בנין התפעל

⁵ טעות נפוצה שמקורה ברצון הבלתי מודע מצד הקורא 'לאזן' את מספר ההברות משני צדי היחידה, הכוונה היא שהקורא על פי הטעות מקבל 3 הברות מצד ימין (אם נספור את השווא הנע כהברה לצורך העניין) ו-3 הברות משמאל כאשר הנכון הוא 4 מימין ו-2 משמאל.

א בְּקִרְבָּתָם: הקו"ף בקמץ קטן, הרי"ש בשווא נח ואין דגש קל בבי"ת שלאחריה
ב בְּעֵנָן: העמדה קלה בבי"ת להדגיש את הסגול המורה על מיודע
ד כְּתָנֶת-בֵּד קֶדֶשׁ: טעם קדמא על המילה בֵּד, אין לקרוא בטעות 'כתנת בד-קדש'⁵.
ז וְהֶעֱמִיד: העמדה קלה בה"א למנוע הבלעת הגרונית החטופה
י יַעֲמַד-תִּי: יו"ד ראשונה בקמץ גדול
יב גְּחֲלֵי-אֵשׁ: געיה בגימ"ל

טז מְטַמְּאת טְמֵאתָם: בשתי המילים המ"ם בשווא נח. להזהר מהבלעת האל"ף. לא: מְטוּמָּוֹת, ולא: טוּמּוֹתָם וכן הדבר גם
בהמשך.